

บทนำ

ในสภาวะปัจจุบัน โลกมีความขัดแย้งต่างๆเกิดขึ้นมากมาย ซึ่งเป็นปัญหาระหว่างประเทศที่เกิดขึ้น โดยมีประเทศมุสลิมเข้ามาเกี่ยวข้องกับหลายเหตุการณ์ และความขัดแย้งที่เกี่ยวข้องกับการใช้กำลังนั้น จำเป็นต้องมีกฎเกณฑ์ที่ใช้ในการควบคุมการใช้กำลังที่เกิดขึ้น ซึ่งปัจจุบันนั้นกฎหมายที่เป็นกฎเกณฑ์ในการทำสงคราม (jus in bello) มีขึ้นเพื่อมิให้มีความรุนแรงในสงครามมากเกินไปจนความจำเป็น โดยกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศที่สำคัญในปัจจุบัน คือ อนุสัญญากรุงเจนีวา ค.ศ. 1949 ฉบับที่ 1-4 และพิธีสารเพิ่มเติมอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ.1949 ฉบับที่ 1 และ 2 ค.ศ.1977

หลักเกณฑ์ในอนุสัญญากรุงเจนีวา ค.ศ.1949 และพิธีสารเพิ่มเติมอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ.1949 นั้น ประกอบไปด้วย การคุ้มครองผู้บาดเจ็บและผู้พลัดถิ่นจากกองทัพในสนามรบให้มีสภาวะที่ดีขึ้น การคุ้มครองผู้ลี้ภัยในกองทัพขณะอยู่ในทะเล ซึ่งบาดเจ็บป่วยไข้ และเรืออับปางให้มีสภาวะที่ดีขึ้น การปฏิบัติต่อเชลยศึกอย่างมีมนุษยธรรม การคุ้มครองบุคคลพลเรือนในภาวะสงคราม รวมถึงการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากการขัดกันทางกำลังทหารทั้งในลักษณะระหว่างประเทศและที่มีใช้ลักษณะระหว่างประเทศด้วย

นอกจากหลักเกณฑ์ในกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศแล้ว ยังมีหลักเกณฑ์ในกฎหมายอิสลามซึ่งบัญญัติรายละเอียดในเรื่องการใช้กำลังด้วย โดยหลักเกณฑ์เรื่องการใช้กำลังในกฎหมายอิสลามนั้น กำหนดรายละเอียดในเรื่องเงื่อนไขของการใช้กำลัง รวมไปถึงเรื่องวิถีทางและวิธีการในการใช้กำลังด้วย โดยกฎหมายอิสลามได้วางหลักเกณฑ์การปฏิบัติต่อผู้ที่มีส่วนร่วมและผู้ที่ไม่มีส่วนร่วมในการสู้รบให้เป็นไปอย่างมีมนุษยธรรม นอกจากนี้ ยังกำหนดหลักเกณฑ์ในการปฏิบัติต่อสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีพของพลเรือนในภาวะสงครามด้วย

โดยที่กฎหมายอิสลามนั้นเป็นกฎหมายที่มีลักษณะที่พิเศษ ซึ่งแตกต่างจากกฎหมายอื่นๆ เป็นกฎหมายที่ประกอบไปด้วยหลักเกณฑ์ทั้งในด้านการทางโลก คือ ในเรื่องการค้าขายชีวิตครอบครัว มรดก การปกครอง วิธีพิจารณาความผิด และในด้านจิตวิญญาณ คือ เรื่องความศรัทธา การปฏิบัติตามพิธีการของศาสนา และการพิจารณาความดี ความชั่วในวันพิพากษา (วันสิ้นโลก) และในหลายประเทศทั่วโลกได้ใช้กฎหมายอิสลามเป็นกฎหมายสูงสุดของประเทศ โดยประเทศเหล่านั้นต่างก็เป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติด้วย เมื่อพิจารณาจากธรรมเนียมศาลยุติธรรมระหว่างประเทศซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยกฎบัตรสหประชาชาติ ตามมาตรา 9 ซึ่งบัญญัติว่า

“ในการเลือกตั้ง(สมาชิกของศาล)ทุกครั้ง ผู้เลือกตั้งไม่เพียงแต่จะต้องระลึกว่า บุคคลที่จะถูกเลือกแต่ละคนนั้น มีคุณสมบัติครบถ้วนตามที่กำหนดไว้เท่านั้น แต่ยังจะต้องระลึกว่า ในองค์คณะส่วนรวมก็ต้องให้เป็นที่ยึดมั่นว่าจะเป็นแบบอย่างสำคัญในทางอารยธรรมและระบบกฎหมายอันเป็นหลักของโลก”

และมาตรา 38 (1) (c) ตามธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ บัญญัติว่า

ศาลนี้ซึ่งมีหน้าที่พิจารณาพิพากษากรณีพิพาทที่มาสู่ศาล ตามกฎหมายระหว่างประเทศจะต้องใช้ ... (c) หลักกฎหมายทั่วไปอันเป็นที่รับรองของอารยประเทศ

โดยหลักกฎหมายทั่วไปอันเป็นที่รับรองของอารยประเทศนั้น หมายถึง กฎหมายอันมีลักษณะทั่วไปจนถึงขนาดที่มีการยอมรับและใช้กันในทุกระบบกฎหมาย ซึ่งระบบกฎหมายในที่นี้หมายถึงระบบกฎหมายภายในของรัฐต่างๆ โดยหลักกฎหมายทั่วไปอันเป็นที่รับรองของอารยประเทศ และใช้อยู่ในระบบกฎหมายของประเทศต่างๆ เช่น หลักสุจริต (good faith) หลักความยุติธรรม (equity) หลักที่ว่าผู้กระทำละเมิดต้องชดเชย เป็นต้น

ในเรื่องดังกล่าวนี้ นักกฎหมายอิสลามมีความเห็นว่า หลักการในอิสลามเป็นหลักการซึ่งเป็นแบบอย่างสำคัญในทางอารยธรรม และกฎหมายอิสลามเป็นหนึ่งในระบบกฎหมายที่สำคัญของโลก ตามที่ธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศได้อ้างถึง โดยกฎหมายอิสลามมีบัญญัติหลักการที่เป็นหลักกฎหมายทั่วไปด้วย ตัวอย่างเช่น เรื่องหลักสุจริต และเรื่องหลักความยุติธรรม ซึ่งเป็นหลักการขึ้นเริ่มต้นของหลักสัญญาต้องเป็นสัญญา (pacta sunt servanda) ในกฎหมายแพ่งและกฎหมายระหว่างประเทศ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างในหลักการของศาสนาอิสลามเรื่องการจัดทำพันธสัญญา ข้อตกลง หรือเงื่อนไขใดๆก็ตามนั้น กฎหมายอิสลามกำหนดให้มุสลิมต้องยึดถือตามพันธสัญญาดังกล่าวอย่างเข้มงวด และได้กำหนดโทษอันหนักหน่วงสำหรับผู้ใดที่ละเมิดสัญญานั้น ในเรื่องนี้ คัมภีร์อัล-กุรอานได้บัญญัติไว้ ความว่า

“และจงทำตามสัญญา แท้จริงสัญญานั้นจะถูกสอบสวน” (อัล-อิสรอ : 34)

“และจงทำตามสัญญาของอัลลอฮ์เมื่อใดที่พวกเจ้าทำสัญญา และอย่าทำลายคำสาบานหลังจากที่ได้ยืนยันอย่างมั่นเหมาะ ขณะที่พวกเจ้าได้ใช้อัลลอฮ์เป็นผู้ประกันรับรอง แท้จริงอัลลอฮ์ทรงรู้ถึงสิ่งที่พวกเจ้ากระทำ และพวกเจ้าอย่าเป็นเช่นนางที่คลาญเกลียวด้ายของนาง หลังจากที่ได้ปั่นให้มันแน่นแล้ว โดยถือเอาการสาบานของพวกเจ้าเป็นการล่อลวงระหว่างพวกเจ้า เพื่อที่จะให้ชาติหนึ่งเข้มแข็งกว่าอีกชาติหนึ่ง แท้จริง อัลลอฮ์ทรงทดสอบเจ้าด้วยการสาบาน และแน่นอน พระองค์จะทรงชี้แจงแก่พวกเจ้าในวันปรโลก ถึงสิ่งที่พวกเจ้าขัดแย้งกัน” (อัน-นะหฺล : 91-92)

จากโองการดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น จะเห็นได้ว่า กฎหมายอิสลามได้วางหลักการในเรื่องสัญญาต้องเป็นสัญญา (pacta sunt servanda) ซึ่งเป็นหลักกฎหมายทั่วไปในกฎหมายระหว่างประเทศ ดังนั้น กฎหมายอิสลามจึงถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของหลักกฎหมายทั่วไป ซึ่งเป็นป่อเกิดของกฎหมายระหว่างประเทศด้วย

นอกจากนี้ หลักเกณฑ์ในกฎหมายอิสลามนั้น มีสาขาพิเศษของกฎหมายที่เกี่ยวกับศาสนา ก็คือ สียารุ ซึ่งพัฒนาโดยนักกฎหมายมุสลิม เรียกว่า กฎหมายระหว่างประเทศอิสลาม (The Islamic law of nations) โดยกฎหมายระหว่างประเทศอิสลามเป็นกฎหมายที่มีความสำคัญซึ่งประกอบไปด้วยแนวปฏิบัติในการทำสงครามและการแบ่งทรัพย์สินที่ได้มาจากการทำสงคราม กฎหมายระหว่างประเทศอิสลามไม่ถือเป็นกฎหมายที่แยกออกมาจากกฎหมายอิสลาม แต่เป็นเพียงการต่อขยายหลักการของกฎหมายอิสลาม (ซาริอะฮ์) เท่านั้น โดยสียารุนั้นมีค่าบังคับกับบุคคลที่เชื่อในหลักการของอิสลาม เช่นเดียวกับผู้ที่แสวงหาความคุ้มครองผลประโยชน์ของพวกเขาภายใต้หลักความยุติธรรมในหลักการอิสลาม

ทฤษฎีของกฎหมายระหว่างประเทศอิสลามนั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานที่ว่า ผู้ที่ไม่ใช่มุสลิมซึ่งอยู่อาศัยในดินแดนของอิสลาม พวกเขาจะไม่ถูกบังคับโดยกฎเกณฑ์ทางกฎหมายของอิสลาม หากว่าพวกเขาไม่ปรารถนาที่จะได้รับประโยชน์จากความยุติธรรมจากอำนาจบังคับบัญชาของอิสลาม แต่อย่างไรก็ตาม บุคคลเหล่านั้นก็ต้องเกี่ยวข้องกับการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างมุสลิมกับผู้ที่ไม่ใช่มุสลิม ดังนั้น หลักเกณฑ์ของสียารุนั้น จะมีการกำหนดแนวทางปฏิบัติทั้งในเรื่องของวิถีทางและวิธีการในการสู้รบ การปฏิบัติต่อผู้ที่ทำการสู้รบและผู้ที่ไม่มีส่วนร่วมในการสู้รบ รวมไปถึงเรื่องการสิ้นสุดสงครามและเรื่องของสันติภาพที่เกิดขึ้นในระหว่างการสู้รบ ซึ่งถือว่าเป็นอุดมการณ์สูงสุดที่ศาสนาอิสลามคาดหวังจะให้เกิดขึ้นเพื่อระงับการใช้กำลังด้วย

การศึกษานี้จะเป็นการศึกษาในเรื่องของที่มา และสาระสำคัญของกฎหมายอิสลามและกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ วิวัฒนาการและสาระสำคัญของอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ. 1949 ทั้ง 4 ฉบับ และพิธีสารเพิ่มเติมอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ. 1949 ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 ค.ศ. 1977 ทั้งสองฉบับ รวมไปถึงวิเคราะห์ความสอดคล้องและความแตกต่างของกฎหมายอิสลามและกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ

1. สภาพปัญหาและวัตถุประสงค์

กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศเป็นกฎหมายระหว่างประเทศที่มีการระบุหลักเกณฑ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิธีการและวิถีทางในการทำสงคราม ซึ่งเป็นกฎเกณฑ์ที่ถือได้ว่าเป็นจารีตประเพณีระหว่างประเทศ ซึ่งบัญญัติขึ้นเพื่อคุ้มครองผู้ที่ตกเป็นเหยื่อของการสู้รบ นอกเหนือไปจากกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศแล้ว กฎหมายอิสลามซึ่งถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของหลักกฎหมายทั่วไป อันเป็นบ่อเกิดของกฎหมายระหว่างประเทศดังที่ได้กล่าวไปข้างต้นแล้วนั้น ได้มีการบัญญัติเงื่อนไขในการการทำสงครามโดยชอบด้วยกฎหมาย รวมไปถึงวิธีการปฏิบัติต่างๆ เมื่ออยู่ในภาวะสงครามด้วย จึงมีข้อพิจารณาว่า กฎหมายอิสลามนั้นมีความสอดคล้องกับกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศหรือไม่ อย่างไร

กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ และหลักกฎหมายอิสลามที่เกี่ยวข้องกับการใช้กำลัง ต่างก็มีความมุ่งประสงค์ที่จะคุ้มครองบุคคลที่เจ็บป่วย และได้รับความทุกข์ทรมานจากการใช้กำลัง โดยกำหนดหลักการปฏิบัติในภาวะที่มีการใช้กำลังทั้งในลักษณะระหว่างประเทศ และที่มีใช้ลักษณะระหว่างประเทศให้เป็นไปโดยหลักมนุษยธรรม จึงเป็นเรื่องที่ควรแก่การศึกษา และทำความเข้าใจ ซึ่งจะทำให้ทราบได้ว่ากฎหมายอิสลามในเรื่องของการใช้กำลังมีความสอดคล้องและความแตกต่างในด้านหลักการและด้านรายละเอียดกับกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศมากน้อยเพียงใด และรวมถึงการศึกษารายละเอียดในเรื่องการใช้กำลังซึ่งได้บัญญัติไว้ในกฎหมายอิสลาม เพื่อที่จะได้ทราบถึงหลักการที่ถูกต้องของกฎหมายอิสลาม และสามารถวิเคราะห์เหตุการณ์ความรุนแรงต่างๆ ที่เกิดขึ้นในประเทศมุสลิมหลายประเทศทั่วโลก

2. ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษานี้จะเป็นการศึกษาภายใต้กรอบของกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ และกฎหมายอิสลามในเรื่องของการใช้กำลัง โดยเริ่มจากการศึกษาลักษณะและวิวัฒนาการของกฎหมายอิสลาม ประวัติความเป็นมาของกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศและประวัติการนำกฎเกณฑ์ด้านมนุษยธรรมมาใช้เพื่อปกป้องบุคคลที่ตกเป็นเหยื่อของการสู้รบ ซึ่งมีพัฒนาการเรื่อยมาจากกฎหมายจารีตประเพณีจนมาถึงรูปแบบของสนธิสัญญาที่เป็นลายลักษณ์อักษร โดยเริ่มพิจารณากฎเกณฑ์ทางด้านมนุษยธรรมตั้งแต่ก่อนที่จะมีการประมวลกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศจนกระทั่งถึงอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ.1949 ฉบับที่ 1-4 และพิธีสารเพิ่มเติมอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ.1949 ฉบับที่ 1 และ 2 ค.ศ.1977 ซึ่งนับเป็นพัฒนาการก้าวสำคัญของ

กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ โดยกฎหมายทั้งสองเรื่องนั้นต่างก็มีจุดประสงค์ในการคุ้มครองบุคคลที่เป็นเหยื่อของการสู้รบ

บทที่ 1 เป็นการศึกษาดังลักษณะวิวัฒนาการ และที่มาของกฎหมายอิสลามสาระสำคัญของกฎหมายอิสลาม รวมถึงวิวัฒนาการ ที่มา และสาระสำคัญของกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ โดยศึกษาถึงยุคต่างๆที่ผ่านมาซึ่งทำให้เห็นถึงประวัติศาสตร์ของกฎหมายอิสลาม ที่มาของกฎหมายอิสลาม รวมถึงสาระสำคัญของกฎหมายอิสลามเพื่อความเข้าใจถึงพื้นฐานของกฎหมายอิสลาม และในส่วนของการกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศนั้น ศึกษาถึงความเป็นมาในเรื่องของการใช้กำลังในอดีต และพัฒนาการเรื่องการใช้กำลังในทางระหว่างประเทศ รวมถึงแนวคิด และสาระสำคัญของกฎหมายระหว่างประเทศรวมถึงหลักมนุษยธรรมในกฎหมายอิสลาม เพื่อทราบถึงเจตนารมณ์ของกฎหมายและความเข้าใจพื้นฐานของกฎหมายทั้งสองเรื่องนี้

บทที่ 2 เป็นการศึกษาทำความเข้าใจถึงแนวคิด ความเป็นมาของอนุสัญญาเจนีวา ฉบับที่ 1-4 และพิธีสารเพิ่มเติมอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ.1949 ฉบับที่ 1-2 ค.ศ.1977 สาระสำคัญของอนุสัญญาเจนีวาทั้ง 4 ฉบับ ขอบเขตการบังคับใช้อนุสัญญาเจนีวา ค.ศ.1949 ของรัฐที่เป็นภาคีและมีได้เป็นภาคีในอนุสัญญา รวมไปถึงวิวัฒนาการการขยายขอบเขตการบังคับใช้ และหลักการเพิ่มเติมของการปฏิบัติการทางทหารของพิธีสารเพิ่มเติมอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ. 1949 ฉบับที่ 1 และ 2 ค.ศ.1977 จะทำให้ทราบถึงรายละเอียดต่างๆอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ.1949 ทั้ง 4 ฉบับ และพิธีสารเพิ่มเติมอนุสัญญาเจนีวา ฉบับที่ 1 และ 2 ค.ศ.1977 ทำให้ทราบถึงพัฒนาการที่มีความต่อเนื่องมาโดยตลอดของกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ ซึ่งมีความประสงค์ที่จะคุ้มครองบุคคลต่างๆที่เกี่ยวข้องกับสภาวะการขัดกันทางกำลังทหาร ได้รับความคุ้มครองอย่างเป็นธรรม

บทที่ 3 เป็นการศึกษาทำความเข้าใจถึง หลักการของกฎหมายอิสลามในเรื่องการใช้กำลัง หลักมนุษยธรรมซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้กำลังตามกฎหมายอิสลาม ศึกษาถึงวิวัฒนาการของกฎหมายอิสลามในเรื่องการใช้กำลัง ที่มา และเงื่อนไขของการใช้กำลัง ขอบเขตการใช้กำลัง ซึ่งในที่นี้จะทำการแบ่งขอบเขตในลักษณะเช่นเดียวกับกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ คือ การใช้กำลังในลักษณะระหว่างประเทศ และการใช้กำลังที่มีใช้ลักษณะระหว่างประเทศ และเรื่องของการปฏิบัติการทางทหารในกฎหมายอิสลาม รวมถึงการใช้กำลังที่อาจอยู่ในรูปแบบที่มีใช้การทำสงครามด้วย ซึ่งเป็นการใช้กำลังในทางศาสนาอิสลามที่ประชาคมโลกรู้จักกันในคำว่า “ญิฮาด” โดยศึกษาถึงความหมาย ประเภท และเงื่อนไขของการญิฮาด รวมถึงเป้าหมาย

ในการนิยาม เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องในหลักการของกฎหมายอิสลามในเรื่องการใช้อำลัและกฎเกณฑ์ด้านมนุษยธรรมที่เกี่ยวข้องกับการใช้อำลัในศาสนาอิสลาม

บทที่ 4 เป็นการศึกษาถึงความสอดคล้องและความแตกต่างของกฎหมายอิสลามกับกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ ในส่วนของอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ.1949 และพิธีสารเพิ่มเติมอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ.1949 ฉบับที่ 1 และ 2 ค.ศ.1977 ซึ่งแบ่งเป็นประเด็นของการใช้อำลัที่มีลักษณะระหว่างประเทศและประเด็นที่ไม่ใช่ลักษณะระหว่างประเทศ ซึ่งจะทำให้ทราบถึงรายละเอียดของกฎหมายทั้งสองเรื่อง เช่น ประเด็นเรื่องการใช้อำลั เจื่อนไขของการใช้อำลัในกฎหมายอิสลามและกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ หน้าทีพลรบ การให้ความคุ้มครองและปฏิบัติต่อพลเรือนและผู้ที่ไม่มีส่วนร่วมในการสู้รบ การปฏิบัติต่อเชลยศึก หลักการปฏิบัติระหว่างผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามและผู้ที่ไม่ได้นับถือศาสนาอิสลาม การห้ามโจมตีสถานที่ศักดิ์การหรือสิ่งแวดลอม องค์กรหรือหน่วยงานในการบังคับการให้เป็นไปตามหลักการหรือบังคับการกรณทีมีการฝ่าฝืนหลักการ รวมทั้งการปฏิบัติต่อฝ่ายกบฏ ว่าในแต่ละเรื่องมีความสอดคล้องและแตกต่างกันอย่างไรบ้าง เพื่อที่จะทราบถึงความสอดคล้องและความแตกต่างของบทบัญญัติในเรื่องการใช้อำลัของกฎหมายในแต่ละรูปแบบ

และสุดท้ายเป็นบทสรุปของกฎหมายอิสลามและอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ.1949 ทั้ง 4 ฉบับและพิธีสารเพิ่มเติมอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ.1949 ฉบับที่ 1 และ 2 ค.ศ.1977 รวมทั้งข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาวิเคราะห์ว่ามีประเด็นปัญหาที่ต้องพิจารณาอย่างไรบ้าง

3. วิธีการศึกษา

ในการศึกษาของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ได้ใช้วิธีการศึกษาในรูปแบบวิจัยเอกสาร (documentary Research) โดยศึกษาจากหนังสือภาษาไทย และหนังสือภาษาต่างประเทศ บทความภาษาไทยบทความภาษาต่างประเทศ เอกสารทางวิชาการ ข้อมูลจากการค้นคว้าทางอินเทอร์เน็ต (internet) ประกอบกับสิ่งพิมพ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงในสถานการณ์ปัจจุบันและบทบัญญัติของอนุสัญญาเจนีวา ฉบับที่ 1-4 และพิธีสารเพิ่มเติมอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ.1949 ฉบับที่ 1 และ ฉบับที่ 2 ค.ศ.1977 เป็นหลักในการศึกษา โดยนำมาเรียบเรียงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงต่างๆอย่างเป็นระบบทำให้สามารถเข้าใจถึงกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศและกฎหมายอิสลามได้อย่างแท้จริง และสามารถวิเคราะห์ถึงความสอดคล้องและความแตกต่างของกฎหมายทั้งสองได้

4. ผลที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

1. เพื่อให้ทราบถึงความเป็นมาและสาระสำคัญของอนุสัญญาเจนีวาฉบับที่ 1-4 ค.ศ.1949 และพิธีสารเพิ่มเติมอนุสัญญาเจนีวา ค.ศ.1949 ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 ค.ศ.1977
2. เพื่อให้ทราบถึงความเป็นมาและสาระสำคัญของกฎหมายอิสลามในเรื่องของการทำสงครามและการใช้กำลัง
3. เพื่อความเข้าใจในหลักการที่แท้จริงของกฎหมายอิสลามในเรื่องของการทำสงครามและการใช้กำลัง และสามารถนำไปวิเคราะห์กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบันได้อย่างถูกต้อง